

## Справа „Яггі проти Швейцарії” („Jaggi v. Switzerland”)

У рішенні, ухваленому 13 липня 2006 року у справі “Яггі проти Швейцарії”, Суд постановив, що:

- мало місце порушення ст. 8 Конвенції, яке виявилося у відмові проведення аналізу ДНК останків можливого батька заявника;
- не було необхідності розглядати окремо питання щодо порушення ст. 8 Конвенції у поєднанні зі ст. 14 Конвенції<sup>1</sup>.

Суд дійшов висновку, що сам факт визнання порушення є достатньою компенсацією моральної шкоди, якої міг зазнати заявник. Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 4299 євро на відшкодування судових витрат.

### Обставини справи

Андреас Яггі є громадянином Швейцарії, народився 1939 року і мешкає у Женеві (Швейцарія). Матір п. Яггі одразу після його народження повідомила орган реєстрації, що батьком новонародженого є п. А.Х. Незабаром після народження заявника працівник державної опікунської служби звернувся до суду з позовом проти п. А.Х. Позов стосувався визнання А.Х. батьком заявника та покладення на нього обов’язку сплачувати аліменти. Цей позов не було задоволено (судове рішення ухвалено у січні 1948 року).

Ще немовлям заявника було передано під опіку держави. Згодом його було усиновлено. Коли заявнику виповнилося дев’ятнадцять років, біологічна мати розповіла йому, що його батьком є п. А.Х.

У 1997 році заявник звернувся до Женевського інституту судової медицини з клопотанням про проведення експертизи ДНК останків п. А.Х. Однак йому було відмовлено. Того ж року заявник вніс 1657 євро як плату за збереження місця поховання п. А.Х. до 2016 року.

У 1999 році заявник звернувся до суду із заявою про перегляд судового рішення від 1948 року, домагаючись визнання п. А.Х. його батьком. Заявник також просив суд

---

<sup>1</sup> Рішення стане остаточним відповідно до вимог ч.2 ст. 44 Конвенції, оскільки воно може бути предметом перегляду. (Прим. перекладачів)

надати дозвіл на проведення аналізу ДНК останків п. А.Х. Пан Ягті стверджував, що до настання повноліття він регулярно отримував певні суми грошей, а також різні подарунки від п. А.Х. Однак сім'я п. А.Х. заперечувала цю інформацію. Зрештою суд відмовив заявнику у задоволенні його заяви.

У грудні 1999 року Федеральний суд відхилив апеляційну скаргу заявника, відзначивши, що до 60-річного віку заявнику, вочевидь, вдалося розвинути свою особистість, незважаючи на непідтвердженість інформації щодо свого біологічного батька.

### ***Зміст рішення Суду***

Заявник скаржився на неможливість домогтися проведення тесту ДНК останків померлої особи, яка, ймовірно, була його біологічним батьком. Він зазначав про порушення ст. 8 і ст. 14 Конвенції.

Суд відзначив, що людина, котра намагається встановити своє походження, реалізує життєвий інтерес, який захищається Конвенцією. Цей інтерес полягає в отриманні правдивої інформації, котра може допомогти встановити факт, що торкається важливого аспекта її особистої ідентичності. Однак необхідність у захисті прав третьої особи може гарантувати їй звільнення від обов'язку проходження будь-яких тестів, зокрема тесту ДНК.

Отож Суд мав зважити конфліктуючі інтереси у цій справі, а саме: право заявника на встановлення батьківства щодо себе, з одного боку, та інтерес сім'ї п. А.Х. у збереженні поваги до померлого, зокрема недоторканності його тіла, та громадський інтерес у захисті правової певності.

Передусім Суд зауважив, що, на відміну від Федерального суду, він зовсім не вважає, що інтерес особи у встановленні свого батька може зникнути з часом. Навпаки, у даній справі заявник не припиняв спроб встановити правду упродовж цілого свого життя. Така поведінка супроводжувалася моральними та ментальними стражданнями, навіть якщо факт таких страждань не можна підтвердити медичними доказами.

Далі Суд відзначив, що родичі п. А. Х., заперечуючи проти проведення тесту ДНК (який, на думку Суду, не був надміру жорстким заходом), не вдавалися ані до релігійних, ані до філософських аргументів. Більше того, якби заявник не вніс своєчасно плати за збереження могили п. А.Х., то недоторканність останків померлого була би порушена ще у 1997 році. У будь-якому разі, тіло померлого буде ексгумовано

у 2016 році (термін закінчення оренди поховального місця на цвинтарі). Отож, право на збереження захоронення має тимчасовий характер.

Суд також відзначив, що немає підстав вважати, буцімто може мати місце втручання в приватне життя померлої особи у зв'язку з клопотанням про відібрання з її тіла зразків для тесту ДНК, у разі, якщо таке клопотання було зроблено після її смерті. На завершення Суд зауважив, що міркування стосовно захисту правової певності саме по собі не може бути достатньою підставою для позбавлення заявника права на встановлення свого походження.

Отож, з огляду на усі наведені аргументи, Суд дійшов висновку, що держава не забезпечила п. Ягті право на повагу до його приватного життя, а отже, порушила ст. 8 Конвенції.

З огляду на цей висновок Суд постановив, що не було необхідності вивчати скаргу окремо щодо порушення ст. 8 Конвенції, взятої у поєднанні зі ст. 14 Конвенції.